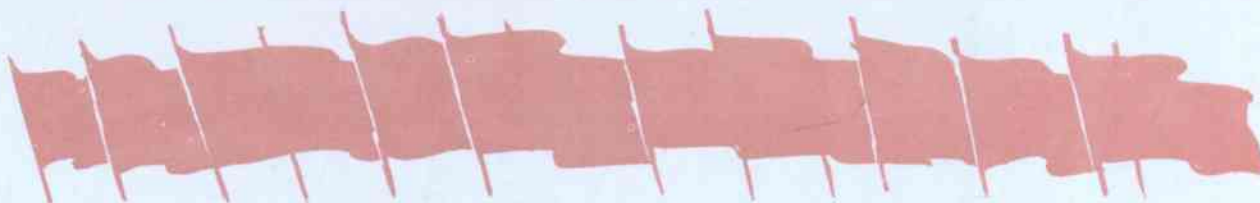

S T E A G U L N O S T R U

urzica

ANUL XIII ● Nr. 8 ● 30 APRILIE 1961 ● 16 PAGINI ● 1,50 LEI

Partidul

de STELIAN FILIP

De-atunci, din primăvara în care s-a născut
Și-a răsunat în luptă semnalul de-nceput,
Din ziua scrisă-n inimi — o zi de primăvară
Cu soare mult pe boltă și fără soare-n țară —
De-atunci, prin vadul vremii, noi am pornit la drum
Spre piscul fericității și-al anilor de-acum...

Ne-am însemnat cărarea bătută pîn-aci
Cu sînge scurs din piepturi de tați și de bunici
Și nu e fir de iarbă, și nu e colț de țară
În care-o amintire sub pași să nu tresară.

Și dacă umplem zarea cu fapte minunate,
Partidul, seva clasei, pulsează viu în toate.
Îți simt în floarea aibă ce tremură pe ram,

În cîntecul ce zboară pe fiecare geam,
În clipețul apei ce-aleargă spre uzină
Să răspîndească-n țară artere de lumină.

Îți simt în spicul tînăr, pe-ntinerit ogor,
În larga revărsare de zumzet de tractor,
În pinza de antene, țesută peste case
Cu bagdadli înalte și prispe luminoase.

Îți simt în împletirea gigantică de schele,
În roua dimineții, în gîndurile mele,
În zîmbetul cu care ne salutăm pe stradă,
În rodul greu ce-afîrnă pe creanga din livadă,
Că-n tot ce azi clădește și va clădi poporul,
Partidul e îndemnul, chezașul și izvorul

ZIUA DE 1 MAI ÎN OCCIDENT

— De ce permiteți asta?
— E ziarist, domnule. Nu-l putem împiedica să scrie...

Desen de A. POCH

Omagiu de 1 MAI

Tu!
tu care din adînc de mină
Scoți din beznă aur la lumină
Și tu, care îl prefaci în soare
În incandescență de cuptoare,

Tu, codană, ce clădești din fire
Valurile de pinzet subțire
Și apoi atât de grațioasă
Știi să porți și straiul de mătasă,

Tu, puștan, cu cartea subțioară,
Și cu ochii fund de călimară
Care-nvești de-un an în școală nouă,
Și tu, diminează grea de rouă,

Și tu, bătrînel cu tîmpla sură
Și cu capul greu de-nvăștătură,
Și tu, porumbel ușor, ce treci
Prin aerienele poteci,

Și tu, primăvară, care pui
Stropul vieții din găoace-n pui,
Și tu, cîntec, ce străbați în unde
Pînă unde

muntele-ți răspunde,

Și tu, tractorist, ce tragi spre zare
Perspective lungi de bună stare,
Mamă, ce-ți privești odrasla dragă-n
Albul scoicii primului ei leagăn,

Tu, ce suni din buciom peste creste
Negrăita luptelor poveste,
Tu, ce porți spre slăvi în macarale
Înfrumusețarea țării tale,

Tu, care-ți înalți spre cer palate,
Ce te-avînși în zboruri ne-nfricate,
Stați cît să o-ajung din urmă eu
Cu un pas năstrușnic de troheu,

Ca să cînt acest măreț alai
Al albastrei zile de-nții mai!

CONSTANTIN OTTESCU

DE CÎND A RĂSĂRIT SOARELE

La 23 August 1944, aveam 20 de ani. Am deschis ochii spre soare într-o frumoasă dimineață de vară cînd cerul începuse a se limpezi și ultimele stoluri de avioane fasciste care îl întunecaseră pînă atunci, zburau năuce spre vest, gonite de vijeliosul vînt de libertate, care venea de la răsărit.

Într-o zi a revenit acasă, după o lipsă de cîțiva ani, vecinul meu Traian. Era slab, tras la față, dar în ochi îi strălucea o flăcărie.

— Unde ai fost, nene Traian?
— Eh... Am fost!...

Fratele meu mai mic m-a întrebă:

— Dar unde a fost nea Traian pînă acum?

— A fost în ilegalitate!
— Adică cum?

— Adică a luptat, el și cu ai lui, pentru progres, pentru fericire și pentru pace.

— Și acum ce-o să facă?

— Ehei, are multe de făcut...

Mai aveam un vecin. Fost general. Condureanu. El nu lipsise de acasă nici o zi. Și nu era tras la față. Abia acum începuse să se tragă. Și de la o vreme clătina într-una din cap, parcă ar fi spus mereu „nu, nu, nu, nu”. Și iar m-a întrebă frățiorul meu:

— De ce-i trist generalul?

— Fiindcă sîntem noi veseli!

— Și de ce face „nu” din cap?

— Așa fac unii oameni din cap cînd îmbătrînesc...

— Și ue ce face „nu” și nu face „da”?

— Așa-i boala asta a lor!... Pînă acu’, aștia ca generalul făceau „da”, acu’ fac „nu”!

Puștiul s-a mirat:

— Ce boală!

Într-o zi l-am întilnit pe general în fața porții. Era în criză mare. Trîntea la „nu”-uri din cap într-o viteză sportivă, fapt care m-a făcut să mă opresc.

— Ce ai, domnule general?

— Păi, se poate, domnule? Alfabetizarea ne lipsește nouă acum?

— Ne lipsește, domnule...

Generalul m-a privit fioros și, pornindu-se din nou pe negații, a intrat în curte fără să-mi mai spună nici un cuvînt.

Dar nea Traian și cu ai lui nu s-au lăsat pînă n-au dus la capăt alfabetizarea. Și, într-o zi, pe ogoarele eminate agricole ale țării au apărut tractoare eminate românești, în fabrici strunguri cu marca fără „made” și în toate colțurile țării, fabrici cu firma fără „S.A.” (societate anonimă) și fără „romino-americană” sau „franco-romînă”. Au apărut fabricile romîne, simplu.

— Cine le face toate astea? m-a întrebă frățiorul meu.

— Nea Traian și cu ai lui!

Și m-am dus într-o zi la vecinul meu.

— Nea Traiane, zic, mă întreabă frățiorul meu cine face tot ce vedem noi și eu îi răspund „nea Traian și cu ai lui”.

M-a privit, a zîmbit și m-a corectat:

— Și cu ai noștri.

La început n-am prea înțeles, dar apoi mi-am dat seama că are dreptate.

Și iar l-am întilnit pe general. M-a oprit el. A întins bastonul spre mine.

— Ia stai!

Am stat. Fostul general s-a apropiat de mine.

— Ce faceți, mă?

— Ce să facem?

— Faceți electrificarea!

— Facem!

— Cu cine?

— Cu noi!

— Luați apele noastre străbune și le băgați în chingi?

— Le băgăm!

— Dar cu respectul pentru tradiția noastră cum rămîne?

— Care tradiție?

— Strămosească!

— Adică tradiția voastră, bezna, mizeria, foamea?

— Faceți propagandă, mă! Nu merge cu mine! Mie să-mi spuneți ce faceți cu obiceiurile noastre vechi.

— Noi nu mai avem obiceiuri vechi. Noi avem obiceiuri noi. Facem kHowați.

Generalul a pornit mai departe curent și, după cîteva minute am auzit din casa lui zgomotele aparatului de radio. Se dusese să-l calmeze „Vocea Americii”. Și auzea generalul că n-o să fie electrificarea. Și este. Și auzea generalul că n-o să fie industrializare. Și este. Și auzea el că n-o să fie colectivizare. Și este.

M-a întrebă într-o dimineață cînd m-a văzut cu un ziar în mînă:

— Ce-i aia „pivotul”, tinere?

— De ce?

— Vă aud mereu că vorbiți de pivotul ăsta!

— Citiți ziarul și o să pricepeți! Generalul a intrat în criză.

— N-am timp!

— Atunci să vă spun. Baza noastră este industria grea!

— Și de ce n-o importați?

— Ce?

— Baza asta!

— Nu ne place baza „de import”! Baza e bază dacă țî-o faci tu singur și cu ajutorul prietenilor.

— Iar călcați tradiția! Și apoi industria e grea, chiar voi spuneți!

Nu-i ușor s-o faci! Am auzit chiar ieri la radio!

— La care radio?

Generalul a tușit.

— Am un Philips!

— Și, într-o zi, generalul a răcit. L-am întilnit într-o farmacie.

— Sînteți bolnav?

— Da! Cumpăr penicilină!

— Și continuă rostind moale:

— Ce să-i faci! Omului nu-i trebuie numai tractoare și pivot!

— Li trebuie și penicilină!

Am privit la cutiuța din mîna lui:

— Ia citiți ce serie pe cutie!

A citit și a făcut ochii mari:

— Ce?

— Da, e romînească! Asta n-a spus la Philips?

Citea nervos textul de pe cutie și dădea într-una din cap: „nu, nu, nu, nu”!

— Ba da! am insistat eu. E de la Iași!

A plecat din farmacie bombănind.

— Auzi, domnule! Să fabrici mucegai în străvechea cetate culturală a Moldovei!

— Și a trîntit ușa. Dar s-a făcut sănătos.

Și soarele a continuat să urce puternic și luminos. „Pivotul” și-a infipt rădăcinile în toate regiunile țării: la Roman, la București, la Brașov, la Cluj, la Craiova, peste tot au început să se înalțe spre cer coșurile înalte ale uzinelor, la Bicaz a apărut ca din pămînt o mare nouă, la Săvinești, în uzina strălucitoare ca un castel din povești, vrăjitorii noștri au pornit să scoată din petrol fibrele sintetice, pe șoselele țării au început să circule autocamioanele romînești, marca „Steagul Roșu”, în orașe au început să circule troleibuzele romînești marca „Tudor Vladimirescu”, pe ogoarele Indiei au început să circule tractoarele romînești, marca „UTOS”, din gările romînești au început să pornească spre strălucire strungurile romînești marca „Iosif Rangheț” și instalațiile petrolifere romînești, și inginerii romîni, și știința romînească.

Și iureșul a crescut zi de zi mai năvalnic și mai impetuos.

Și l-am zărit într-o după masă pe general. Mergea pe bulevard. Nu mai era țanțoș și parcă nici „Philips”-ul nu-l mai asculta atît de des. Prea îl mințise.

— Unde te duci, domnule general?

— Mă duc la un film! Știi... trebuie ceva și pentru sufletul omului... Nu zic, voi faceți tractoare... Dar trebuie și pentru... nu? Ia uite ce coadă e la cinematograful?

— Păi știi dumneata ce joacă?

— Ce?

— „Alo, ați greșit numărul”!

— Ei și?

— E film romînesc! O comedie! Vezi dacă nu citești ziarele?!

Și nu s-a mai dus la comedie căci lui îi era prea tragic pe inimă. Căci se înălțaseră studiourile de la „Buftea” și se înființase televi-

ziunea și se construiseră teatre și cinematografe și Ion Voicu era aplaudat la Moscova, și Nicolae Herlea la Londra, și Teatrul Național uluise Parisul, și Filarmonica din București cucerea lumea, și în mijlocul Bucureștiului răsărea ca o minune Sala Palatului R.P.R., și dintr-odată blocuri cu zeci, cu sute de apartamente, au început să crească în toate orașele țării, și Iolanda Balaș doborîște recordul mondial, și sportivii noștri erau campioni olimpici, și soarele strălucea vesel și „Philips”-ul lătra trist, și filmele noastre au luat premii internaționale, medalii de aur pentru filme, medalii de aur pentru cultură, medalii de aur pentru sport, medalii de aur pentru vinuri...

— Ce spui, generale? Ai văzut? Uite! Asta-i tradiția noastră! Ai văzut ce-a făcut „Pivotul”? Ai văzut unde era baza? Aici!

Și generalul a clătinat din cap „nu, nu, nu”, dar e da, e da, e da, orice-ar spune toate vocile care nu mai au ce spune pentru că fabricăm frigidere și mașini electrice și stufe frumoase pentru noi și pentru soțiile noastre, ca să fie elegante și frumoase și ferice, și pentru că ridicăm zeci de școli pentru copiii noștri ca să fabricăm sputnici și pentru că înființăm cămine pentru studenții noștri ca să învețe odihniți și mîncați și cu bursă, și pentru părinții noștri, cărora poștașul le aduce la lună pensia mărită ca să uite toți „tradiția” generalului, cu opaiți, foame și mizerie.

— Ce spui, generale? Vezi ce face pivotul?

Dar generalul nu mai spune nimic. A auzit că fabricăm locomotive electrice „Diesel” și că o să avem la Galați un colos care va revărsa patru milioane tone de oțel pe an, a auzit că se vor construi pînă în 1965 trei sute de mii de apartamente, a auzit că mama mea și cu tatăl meu s-au mutat în bloc, cu baie, cu parchet, cu balconaș, a auzit că la toamnă e iar concurs „Enescu” și vin la noi artiști tineri din toată lumea, a auzit, a auzit, a auzit, a auzit și-și astupă urechile.

— Ah! Nu mai rezist! Nu mai pot trăi în lumea asta a voastră! Nu mai vreau! O să plec în cosmos!

— Degeaba, generale, că acum din Cosmos se vine înapoi!

Ieri, fratele meu a venit de la școală. Nu mai e „frățior” acum. E frate. A crescut și el.

— M-a întrebă azi la școală tovarășul profesor, de unde pornesc toate realizările pe care le vedem noi azi.

— Și ce-ai răspuns?

— De la 8 Mai 1921!

— Și ce țî-a spus profesorul?

— Bravo!

Și soarele continuă să urce mereu mai sus și încălzească mereu mai tare și să lumineze mereu mai puternic.

SADI RUDEANU

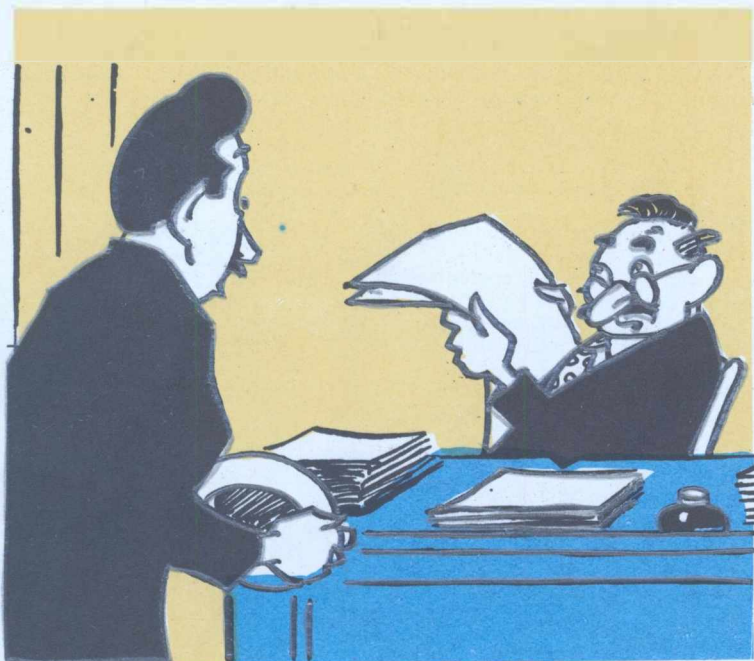
— Frumoși pantofii De ce nu luați măsuri să se producă și jumătăți de numere?
— Am anunțat fabrica, dar a luat... jumătăți de măsurii

Desen de V. TIMOC

Desen de AL. CLENCIU

GELOSUL CARE SE VREA FIOROS

— Nu vă supărați, am venit iar, știți, poate astăzi aflu rezultatul...
— 3-0 pentru Rapid!

Desen de FRED GHENĂDESCU

Panou de onoare

Mecanicului de locomotivă Ștefan Lungu, Erou al Muncii Socialiste

Compozitorului N. Kirculescu, Laureat al Premiului de Stat.

De succesele-i alese
Inima în noi tresaltă
Și ti cerem ca-n succese
Să nu faci nici o... haltă!

O epigramă mai drăguță
Țineam să capeți de la mine.
Dar știi ce? Fă-ți-o mătușă.
Așa va fi... compusă bine!

Țesătoarea Maria Biți de la „Donca Simo” din Capitală lucrează la patru războaie.

Datorită sîrguinței inginerii agronom Viorica Time, colectivității din Cazacu, regiunea Galați, obțin roade bogate.

Ies țesăturile-n șuvoaie,
De cum la lucru se așează,
Căci doar la astfel de războaie
Maria se... mobilizează.

Numai cu o floriciță
Nu se face primăvara!
Însă cu o Viorică
Se fac roade multe vara!

VICTOR TEODOR

DE ZIUA
PRESEI

URZICA

A

PRIMIT

DARURI

De la tovarășul Toma Radu din Bicăz, „Urzica” a primit o scrisoare care i-a mers la inimă. Cităm:

„...mă grăbesc să răspund și să mulțumesc totodată pentru faptul că do., dînd curs sesizării mele, mi s-a rezolvat problema pe care am semnalat-o. În sensul acestui vreau să precizez că în ziua de 15.II.1961 am fost vizitat acasă de doi tovarăși de la Întreprinderea „23 August” Piatra Neamț care au făcut o nouă recepție mobilei livrate de ei și, conștientînd că am dreptate, au luat măsurile respective: mobila va fi finisată și reparată de întreprinderea care a fabricat-o.

Pentru aceasta mulțumesc mult de tovarășii „Urzicii” și-i promit că voi ține permanent legătura cu revista.

TOMA RADU

Fabrica de ciment „Congresul
al XIX-lea”
Bicăz

Tovarășul Văcăreanu Ștefan ne-a sesizat că lângă joagărul de pe strada Veștemer din comuna Avrig, raionul Sibiu, se află neadăpostii, niște bușteni de stejar brad. Tovarășul Văcăreanu ne-a scris nouă pe urmă am scris și noi, și, în sfîrșit, ne scris iar tovarășul Văcăreanu. Cităm:

„Vă aduc la cunoștință că pe ziua de 14.II.1961 s-a ridicat ultimul buștean din fa

REAȚIE

Amica mea a debutat ieri seară
În rolul... (nu contează care rol!)
Destul că îmi venea ca să mă scol
Și, fără vorbe, s-o zbughesc afară.

Mă cuprinsese așa, un mare gol,
O stare depresivă și amară
Plus, cum să zic, senzația bizară
De nemuncit, de fad și de rasol!

Reacția la replica finală
A demonstrat din plin că ntreaga sală
Simțea, ca mine, starea de mai sus...

E supărată deci amica mea,
Dar nu pe spectatori, și nici pe ea:
... Pe subsemnatul - pentru că i-am spus!

S. DOBROGEANU

Desen de A. RIK

— Mai ai de gând să dai multe rebuturi, Marinică?
— Null! Peste o jumătate de oră ies din schimb...

joagărului de pe strada Veștemeni din comuna
Avrig — Sibiu.

Acest fapt m-a bucurat și de aceea vă mai
scriu încă o dată pentru ca să știți că Urzica
noastră poate face multe în folosul obștesc.

Cu salutări tovărășesti
VĂCĂREANU ȘTEFAN
muncitor la fabrica de sticlă
Avrig—Sibiu“

Tovarășe Văcăreanu, îți mulțumim pen-
tru scrisoarea dumată care ne-a bucurat
mult. Desigur când muncești cu folos e
bine. Dar când muncești cu folos... obștesc
e și mai bine! O să ne străduim și mai
departe.

Tovarășul Pinteia Nicolae din Năsăud
achitase la U.R.C.C., de mai multe luni,
niște mobilă. Bani îi achitase toți, dar
mobila nu o primise decât în parte. Și atunci
s-a adresat Urzicii, care și ea s-a adresat
mai departe și a scris: „Ce faceți, fraților?
Luați banii în întregime și dați mobila în
parte? Nu mai în-
țelegem!“ Și iată
că am primit de la
tovarășul Pinteia o
scrisoare din care
cităm:

„Eu personal mă
sint foarte mulțumit
pentru marele ajutor
pe care mi l-ai dat,
ca, în mai puțin de
o lună de zile după
ce te-am sesizat, să intru în posesia oglinzilor
și a sticlelor de la vitrină pe care le-am achitat

cu 7 luni înainte.
M-am convins din
experiența proprie,
Urzicușo, că ești
de un real folos
celor care te sesi-
zează să îndrepti
lucrurile, așa că
am să țin cont de
acest lucru și îți
promit că ori de
câte ori voi avea „cazuri“ demne de criticat
și le voi aduce la cunoștință.

PINTEA NICOLAE

Năsăud, str. George Coșbuc nr. 36“.

Tovarășe Pinteia, să-ți stăpânești sănătos
mobila nouă. Scrisoarea pe care ne-ai trimis-o
o socotim aldămaș.

Tovarășul Grigo-
raș Constantin ne-a
sesizat unele lip-
suri din stația Bi-
caz. Urzica a sesi-
zizat cazul și a
primit apoi de la
tovarășul Grigoarăș
următoarea scri-
soare:

„Țin să mulțumesc
pe această cale re-
dacției pentru modul cum soluționează unele
probleme, printre care citez: apa potabilă

în stația Bicăz și blocul de locuințe de lîn-
gă stație.

Pe lângă aceasta și multe alte deficiențe
au fost rezolvate.

Sper că și în viitor sesizările mele vor căpăta
aceeași rezolvare.

GRIGORAȘ CONSTANTIN, Bicăz“

Era normal, tovarășe Grigoarăș, să rezol-
văm printre altele și problema ridicată de
dumneata, cu apa potabilă. Că prea ne-ai
sesizat cu sete.

SINCERE FELICITĂRI
(tip obișnuit de felicitare)

Felicităm pe această cale Ministerul Eco-
nomiei Forestiere deoarece nu o dată, nu
de două ori, ci de fiecare dată ne-a răspuns
cu promptitudine în legătură cu sesizările
pe care i le-am făcut.

Intr-adevăr, datorită felului în care a
dat curs semnalărilor cititorilor și corespon-
denților noștri, au fost remediate unele
deficiențe din vastul domeniu forestier,
ceea ce a dus la o scădere apreciabilă a
procentului de „uscături“ din păduri. În
acest fel, proverbul din bătrâni „nu-i pădure
fără uscături“ riscă să iasă în curând din
uz, tocmai de pe meleagurile unde probabil
a fost formulat pentru prima oară.

Am dori ca această felicitare să-i bucure
pe tovarășii din Ministerul Economiei Fores-
tiere dar să-i usture pe unii tovarăși din alte
instituții și întreprinderi care nu prea ne-au
dat prilejul să-i felicităm pentru promptitu-
dine în răspunsuri. Pentru că e un paradox:
forestierii răspund prompt și unii nefores-
tieri stau de lemn.

URZICA

— Calcă-! A fost iar... șifonat.

Se caută un țap

Vă spun din capul locului, nu se caută un țap bărbos. Se caută un țap ispășitor. Se caută cu pasiunea cu care celebrul Ostap Bender din romanul „Douăsprezece scaune” căuta în ascunzișul tapiseriilor o comoară. Dar un țap ispășitor e mai mult decât o comoară. Să vii la Costică C. Mitică și să-i spui: „Poftim un țap ispășitor” e ca și cum ai fi venit cândva la Cristofor Columb și i-ai fi spus: „Poftim un transatlantic!”. Cu diferența esențială că răposatul Columb a trecut oceanul și fără transatlantic, pe când Costică fără țapul ispășitor se simte exact cum s-ar simți un transatlantic pe un vîrf de munte. Această comparație i se înfiripă și lui în minte, ori de cîte ori recapitulează faptele. Iar faptele sînt așa: el livrează niște piese unor întreprinderi care, sub pretext că nu corespunde calitatea, le trimite înapoi. O astfel de mostră se găsește chiar acum pe masa lui; Costică privește la pachet exact cum privește un copil la lingura cu untură de pește pe care trebuie s-o înghită dar pentru care ar da orice ca s-o înghită altcineva, de exemplu frățiorul mai mic. Necesitatea unui țap ispășitor e din ce în ce mai evidentă.

— Hei, băiatule!

„Băiatul” e Georgescu. Ce-i drept, nu-i bun de țap ispășitor, dar are o mare calitate, pe care nici un țap din lume n-o are: este ascultător și răspunde ori de cîte ori un glas de după glasvand strigă scurt și autoritar „băiatule!”

— M-ați chemat?

— Firește că te-am chemat, doar de asta sîntem puși aici! Uite,

băiatule, piesa asta ne-a sosit retur pentru că nu-i bine lucrată. Înțelegi?

— Înțeleg.

— Nu înțelegi nimic. Piesa e foarte bine lucrată.

— Aha, acum înțeleg!

— Ce înțelegi?

— Înțeleg că nu înțeleg nimic!

Cînd e bine lucrată, cînd nu e.

— Da'ce, numai din lucrat iese calitatea piesei? Materialul nu se pune la socoteală?

— Ba se pune.

— Atunci să nu se sustragă materialul de la răspundere. De unde primim noi semifabricatul?

— De la întreprinderea Cutare.

— Ei, bine, întreprinderea o să ne dea socoteală!

Țapul ispășitor s-a aflat. Lingura cu untură de pește a fost servită frățiorului mai mic. A doua zi, pe masa cuiva de la întreprinderea Cutare apare mostra lui Costică însoțită de o scrisoare explicativă. Dar nici întreprinderea Cutare nu servește, și pe bună dreptate, untură de pește. Piesa pleacă retur și ajunge din nou la Costică C. Mitică pe masă.

— Băiatule!

— M-ați chemat?

— Iarăși a venit mostra retur, pentru că nu-i bine lucrată. Înțelegi?

— Înțeleg.

— Nu înțelegi nimic. Să zicem că materialul era bun. Dar cu ce a fost lucrat acest material bun? Cu sculele. Cu niște scule proaste.

— De unde știți că erau proaste?

— Vezi singur ce lucru prost a ieșit! Trimite mostra plocon la fabrica de scule.

Nu-i nimic dacă frățiorul mai mic nu vrea să ia untura de pește. Poate o ia frățiorul mijlociu. Ce, un singur țap ispășitor există pe lume?

Dar cine-i amator să ia untură de pește de bună voie, pentru o mostră care nu-i bine lucrată? Mai bine îi face cale-ntoarsă.

— Băiatule!

— Înțeleg, tovarășe Costică.

— Cum?

— Înțeleg că și sculele erau bune.

Dar noi avem ac de cojocul lor. Ce, numai cu scule și material se fac piese? De ce să se sustragă buloanele de la răspundere? Să trimitem mostra la fabrica de buloane!

A doua zi, fabrica de buloane candidează la titlul de țap ispășitor *honoris causa*. Dar nu primește titlul. Ca teleghidată, mostra pleacă de la fabrica de buloane la atelierul de montaj, de la atelierul de montaj la cooperativa de nichelat. Încă puțin și o să parcurgă 100 000 km fără reparații capitale. Și mai ales fără să găsească un țap ispășitor.

— Chiar crezi că nu găsim un vinovat, băiatule?

— Ba găsim, tovarășe Costică.

— Crezi?

— Cred că l-am și găsit.

— Nu mai spune!

— Spun că nu l-am găsit eu. L-a găsit directorul.

— Cum di...rec...?

— S-a interesat de calitate și dacă i-am spus cît luptăm ca să găsim vinovatul, mi-a zis: „Las-că l-am găsit eu. Trimite-l pe Costică la mine!”

— Aoleu! Să mă duc repede. — Duceți-vă. Și să vedeți dacă n-a găsit directorul un țap ispășitor, clasa una!

Întrevederea cu directorul a fost scurtă și Costică, cînd ieși de acolo, n-avea chef de vorbă. În schimb, avea Georgescu.

— Ei? A găsit directorul un țap ispășitor...?

— Taaci! — urlă Costică — Să n-aud cuvîntul ăsta!

— Sau te pomenești că nici directorul n-a găsit un vinovat...?

— Ba el a găsit!

Orice întrebare suplimentară era de prisos, pentru că în acel moment toți au înțeles cine era vinovatul găsit. Iar mai bine ca toți a înțeles Costică, care, de altfel, își luă haina și ieși încet pe poarta fabricii. Era ora trei fix. Înainte de masă, Costică simțea gitlejul uscat. Intră într-o bodegă, și strigă:

— Iute, o halbă de la gheață!

Un ospătar imaculat se apropie și îi șopti ceva la ureche, după care Costică se clătină și se prăbuși sub masă, inert ca un sac cu mălai.

Acestea sînt faptele. Dacă ele ar fi povestite la un concurs „Drumetii veseli”, totul s-ar încheia cu următoarea întrebare:

„Pentru douăzeci de puncte, puteți să ne spuneți ce i-a șoptit ospătarul lui Costică?”

În cazul cînd, după trecerea unui minut reglementar, n-ați ghicit, vă dăm aici și răspunsul. Ospătarul i-a șoptit:

— Nu mai avem halbe libere. Doriți să vă aduc un ...țap?

VICTOR PIȚIGOI

TU CE CREZI, IUBITĂ VECINĂ

*Trec anii în curgere lină
Și vremea îți bagă în sac
Tu ce crezi, iubită vecină:
Mă mut? Nu mă mut? Ce să fac?*

*Și știi de ce stau la-ndoială
Să plec, să nu plec de pe-aici?
Am doar o odaie cu sală
Și sint amîndouă cam mici,
De sobă cu lemne am parte
(Dar cald mi-e destul și nu-i bai)
Dar pin' la Textila-i departe...
Și nu stau chiar lingă tramvai.
Și-apoi eu la mine în casă
N-am baie și nici telefon,
Pe stradă-i lumină frumoasă
Dar nu-i — cum aș vrea — de neon.*

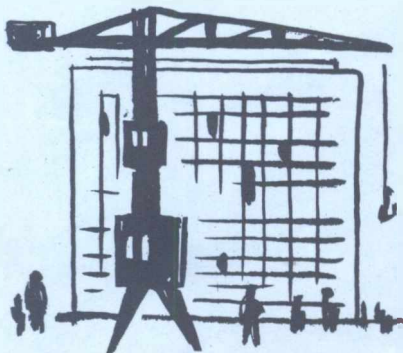
*Voit-am să cer garsonieră
În centru-ntr-un bloc minunat
Pe cea mai frumoasă arteră
Cu lift și confort, separat,
Cu tot ce un om își dorește
Cu vîșta de-aici în raport;
Așa că-i normală, firește,
Dorința să plec la confort.
Și totuși, iubită vecină,
Să plec din cartier mai amin:
Ghicești ce anume pricină
Mă-ndeamnă pe loc să rămîn?*

*Clădirile noi proiectate,
Giganți din beton și din fier,
Și cele deja finisate
Ne schimbă întregul cartier,
Înseamnă curînd să dispară
Întregul aspect învechit,
Înseamnă tramvaiul la scară,
Înseamnă confortul dorit,
Înseamnă neon, magazine
Cu tot ce poștești, chiar în bloc.
Și-atunci — înțelegi — îmi convine
Să stau mai departe, pe loc.*

*Și-așa cum lucrează de bine
Zidarii, cu-atîta elan,
Sint sigur că o să termine
În cel mult trei sferturi de an.*

*Acestea-s motivele pentru
A sta mai departe-ntr-un voi:
De ce să plecăm noi spre centru
Cînd azi vine centrul spre noi?*

FLORIDOR

O P O V E S T E C U B A L A M A L E

— Să trăiești, tovarășe, pe dumneata te căutam!

— Pe mine? Dar eu nici nu te cunosc!

— Sînt de la „Urzica“ Lasă că ai să mă cunoști și o să-ți pară bine!

— N-aș crede!

— Pe cuvîntul meu! Nu ești dumneata de la „I.P.R.O.F.I.L. 23 August“ din Tg. Mureș?

— Și ce-am făcut?

— Stai frate, de ce o iei așa? Poate vreau să te ajut...

— Am înțeles... Vrei să-mi faci caricatura!

— Nu dumitale! Ia spune, e adevărat ce am auzit, că nu te mai țin balamalele?

— Fii serios, sînt om tînr, ce-ți veni?

— Nu m-ai înțeles! Mă refer la balamalele pe care vi le livrează vouă, IPROFILULUI din Tg. Mureș, întreprinderea „Fierarul“ din Arad!...

— Păi, spune așa, frate dragă!

— Ce-i cu balamalele pe care vi le livrează „Fierarul“? Și în primul rînd să-mi spui despre ce fel de balamale e vorba...

— Păi, tovarășe, balamaui balama! Orice-ai vrea să faci cu ea, ea rămîne balama!

— Văd că versifici destul de ușor! N-ai vrea să te „iprofilezi“ versificator?

— Mai bine vezi dumneata să ne „iprofileze“ cei de la „Fierarul“ alte balamale...

— Adică din care?

— Uite tovarășe, balamalele sînt de două feluri...

— Vezi?

— Stai! Sînt balamale de calitate bună și balamale invers!

— Adică cum?

— Adică de calitate slabă! Și „Fierarul“ ne trimite numai din felul doi! Noi fabricăm mobilă. Și șifoniere. Șifonierele au uși. La uși punem balamale. Pui balamaui, deschizi ușa, și rămîți cu ea în brațe!

— Cu balamaui?

— Cu ușa!... Dar să mai vezi o chestie...

— Să văd...

— Știi că ușile sînt două! Una se deschide pe dreapta, una pe stînga... Ai văzut vreodată un șifonier? Ori nu prea ieși pe teren?

— Am și eu un dormitor...

— Va să zică stai bine cu terenul...

— Mersi...

— Pentru puțin... Și ce crezi că fac cei de la „Fierarul“? Ne trimit balamalele brambura.

— Păi, spunea-i că balamaui balama, orice-ai vrea să faci cu ea, ea rămîne balama!

— Da, dar să te văd pe dumneata ce te faci cu o balama, care... aici nu merge în rime, pot să spun în proză?

— Ei, hai...

— Să te văd cum fixezi la ușa din stînga o balama lucrată pentru ușa din dreapta?

— Păi cine te pune să le fixezi pe dos? Fixează-le... just!

— Cum să le fixezi just, tovarășe, cînd cei de la „Fierarul“ ne trimit balamalele pe dos? În loc să ne livreze în fiecare transport balamalele perechi, ne trimit ori numai balamale pe dreapta, ori numai balamale pe stînga!

— Ei tac!

— De ce să tac?

— Nu, așa vine vorba! Și ce faceți cu balamalele astea?

— Ce să facem? Trebuie să le fixăm alte locuri pentru șuruburi, să le îndoim invers, și așa se creează rebuturi!... Că balamaui balama, dacă-ncepi să dai în ea, nu mai este cum era!

— Și ce măsuri ați luat?

— Am trimis trei delegați la Arad să rezolve problema... Că-n ultimul transport ne trimiseseră numai balamale pe stînga...

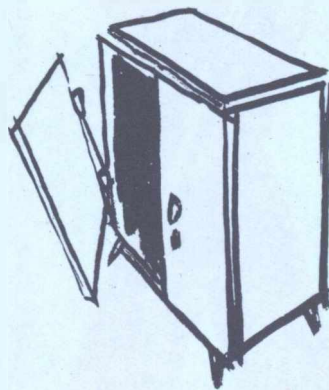
— Și ce-au rezolvat?

— În transportul următor ne-au trimis numai balamale pe dreapta!

— Mulțumesc! M-am lămurit! Asta-i ne-maipomenit!

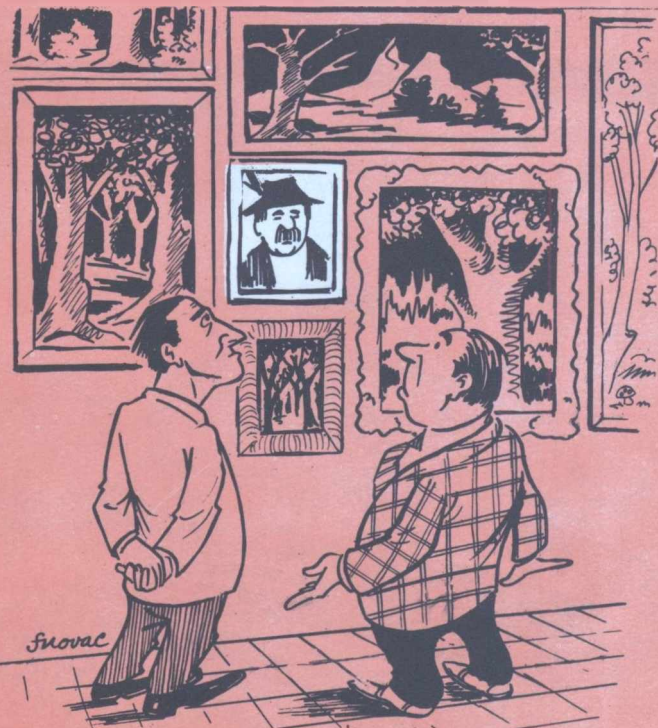
— Lasă, nu te mai mira și mai bine fă ceva! De continuă bealeaua, zău că-mi sare balamaui!

SORIN RĂȘCANU

Desen de S. NOVAC

Unii pictori înclină mai mult spre peisaj,
neglijînd elementul uman

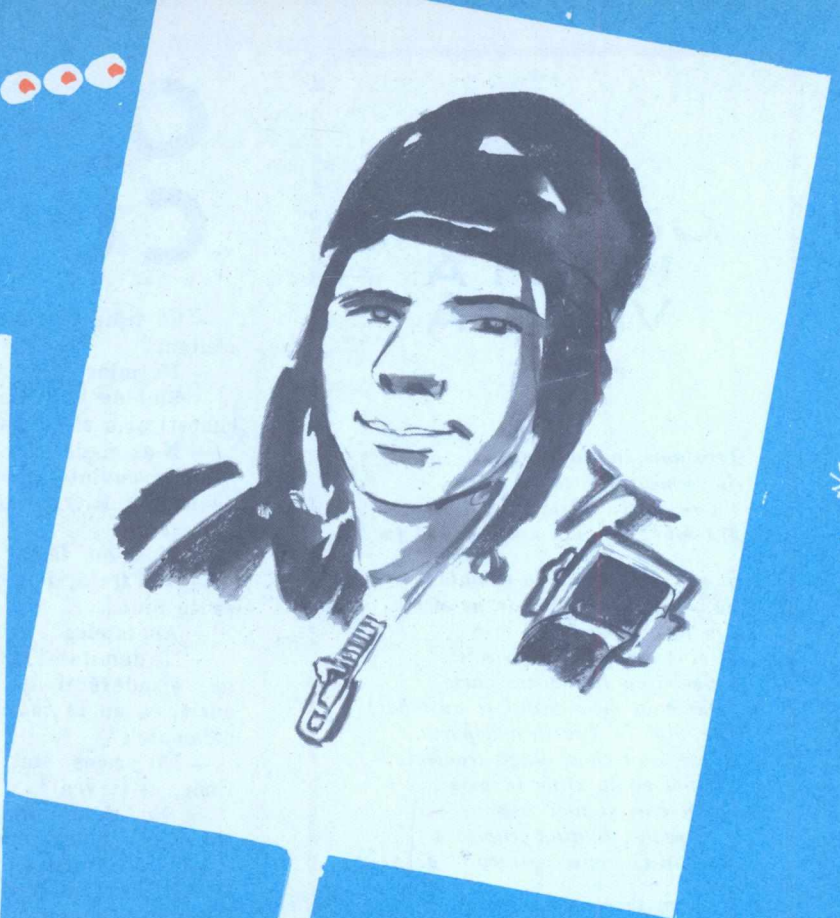
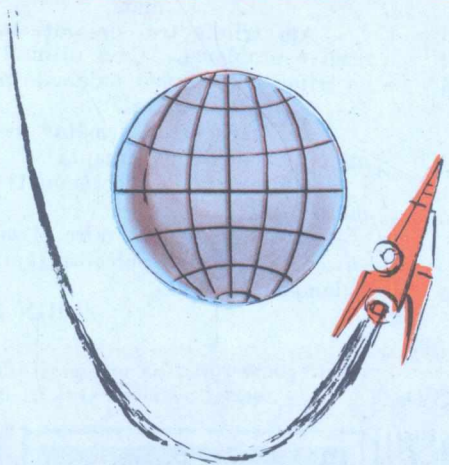

— Oricum găsesc că la toți codrii
ăștia e prea puțin un... pădurar!

ZBORUL lui GAGARIN...

EVENIMENTUL SECOLULUI

XX

PĂMÎNTUL: — E primul om
care s-a uitat de sus la mine.

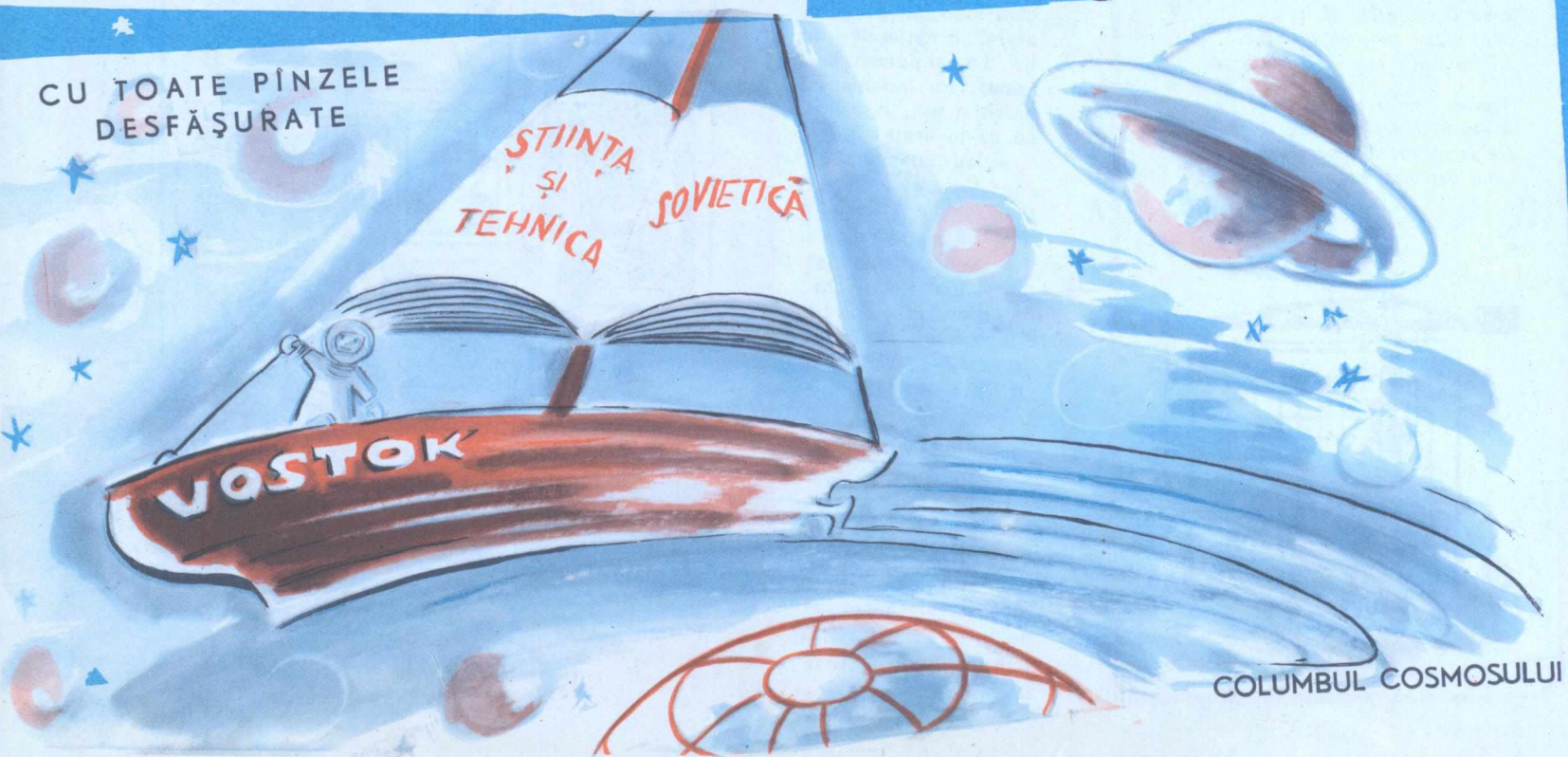

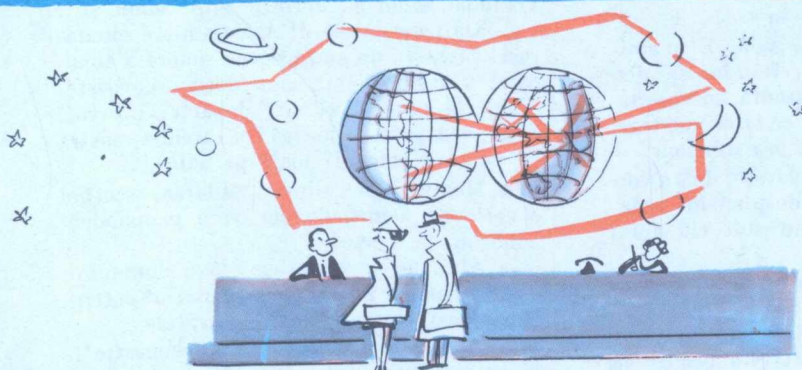
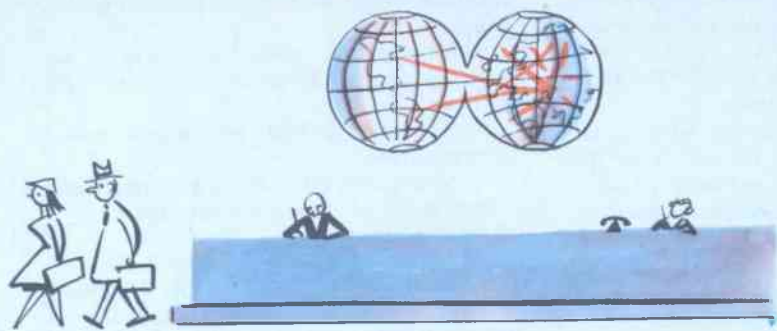
CU TOATE PÎNZELE
DESFĂȘURATE

ȘTIINȚA
ȘI
TEHNICA
SOVIETICĂ

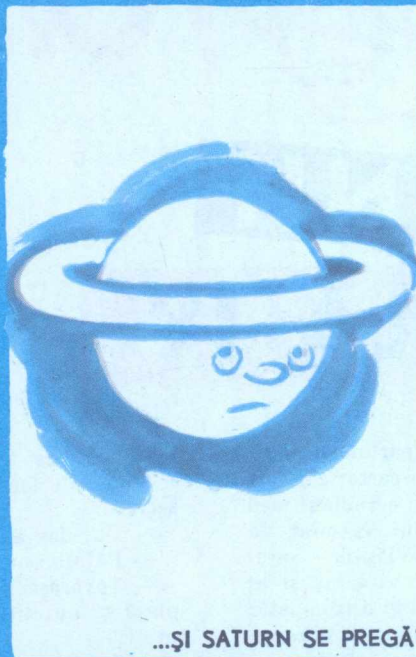
VOSTOK

COLUMBUL COSMOSULUI

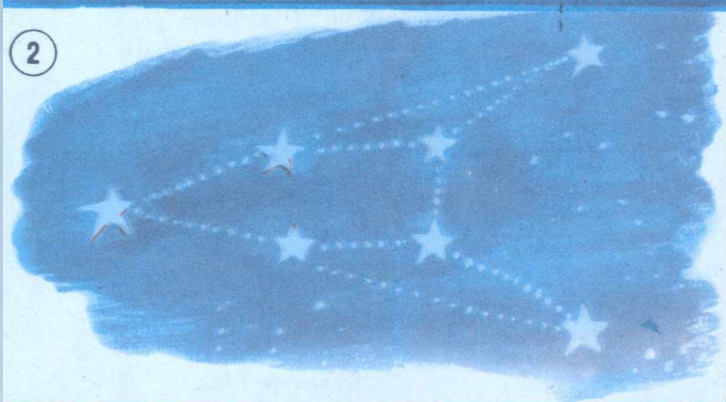

CASIERUL: — Concediu o lună?
 TURISTUL: — Nu, m-ați înțeles greșit! În lună!...

...ȘI SATURN SE PREGĂTEȘTE SĂ PRIMEASCĂ VIZITE

CARUL MARE: — Ca vehicul sînt în urmă de tot... E necesară o totală re-profilare...

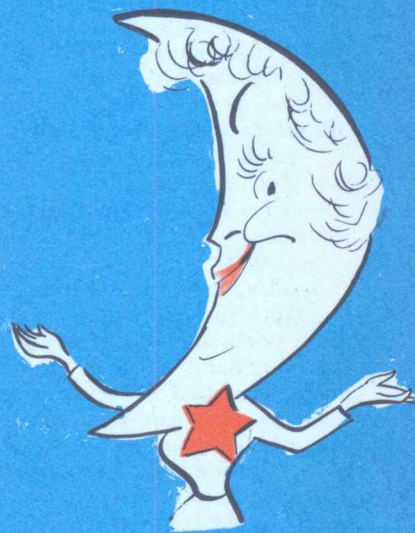

PE CALEA LAPTELUI

— Zilnic, trebuie să fim pregătiți să oferim turiștilor un pahar cu lapte recel

LUNA: — Mi-a luat fotografia... Acum trebuie să mă aștept la o vedere!

CĂLĂTORIE ÎN CONDIȚIILE IMPONDERABILITĂȚII

GHIDUL: — Vă rog, nu vă depărtați prea mult de navă!

VECINII DE LA IV

Locuiesc la etajul IV, apartamentul 3, numărul de telefon cel din carte. Eu sînt vecinul lui Popescu, Popescu e vecinul meu și amîndoi sîntem vecinii lui Vlăsioiu. Vă interesează cine e Vlăsioiu? Vlăsioiu e soțul Mariei Vlăsioiu și tatăl lui Victoraș și al Cocuței. Victoraș are șase ani și o trompetă, Cocuța are numai cinci ani și un glăscior ca o goarnă...

Așadar, eu ocup apartamentul 3, iar Vlăsioiu locuiește în apartamentul 2. Treaba lui, să locuiască sănătos, dar în surdina. Victoraș și Cocuța sînt copii mici și trebuie să crească. Pentru creștere se recomandă laptele. Laptele are grăsimi, are vitamine, dar are și o lăptăreasă. Și are lăptăreasa asta o gură; ce să mai vorbim, o gură de tun nu altceva. Și niște coarde vocale de parcă le-ar hrăni cu lăptișor de matcă. Dimineața, la cinci și jumătate, apare în capul scării și își anunță sosirea: „Lapteleeee!... Lăptăreaaaa!”... Eu cred că lăptarul o trimite pe ea să ducă laptele, numai ca dînsul să poată dormi liniștit cîteva ore.

— Lapteleeee!... repetă ea, ca să fie sigură c-a trezit și mansarda.

— Cine strigă? s-aude o voce buimăcită de somn.

— Laptelee!...

Așadar, în blocul nostru ne mîndrim cu un lapte special: laptele care strigă.

Și, în sfîrșit, iat-o în dreptul ușii familiei Vlăsioiu. Sună. Sună la ei, dar se-aude la mine. Tovarășul Vlăsioiu și-a instalat clopoțelul pe zidul care răspunde în dormitorul meu. L-am rugat să-l mute pe peretele de vizavi și mi-a spus c-a încercat, dar că răspunde în dormitorul lui Popescu și că Popescu a fost cu ideea.

Lăptăreasa sună de două ori. De ce tocmai de două ori? Fiindcă prima oară mă trezește pe mine, a doua oară pe Popescu, și noi doi îi trezim pe Vlăsioiu!...

Într-un rînd, madam Vlăsioiu m-a rugat: „Pe dumneata oricum te trezește soneria. Ce rost are să ne mai trezești și pe noi? Îți lăsam dumatăle o sticlă să ne iei laptele. Avem toată încrederea!”.

Și pentru că m-am achitat cu cinste de sarcina cu laptele, săptămîna următoare m-a programat la ceapă.

La șase fără un sfert pleacă „lapteleeee!”... la șase adorm și la șase jumătate: „Aragazul!”... Sar buimac din pat, deschid ușa și în fața mea apare o butelie.

— O butelie, comandată de familia Vlăsioiu!

— Aici locuiesc eu, nu Vlăsioiu.

— Știu, dar uite un bilet pe ușa: „Pentru Vlăsioiu sunați alături. Noi sîntem la piață”.

Iau butelia clătîndu-mă, o las în hol și eu mă las în pat...

La șapte ușa liftului e trîntită cu toată puterea. Sar din pat ca aruncat de un resort și mă arunc la ușa. E Vlăsioiu și un prieten.

— Tovarășe Vlăsioiu, te rog, te implor, uite, îți cad în genunchi...

— Lasă frate chestiile astea, că-i mozaic pe jos și-o să răcești!...

— Nu mai trînti, omule, ușa liftului!

— Acu' n-o mai trîntesc, c-am trîntit-o!

Intru în casă. E! rămîne pe sală. El și amicul său. Rămîn și discută. Discută cu voce tare! Din ce în ce mai tare. Deschid ușa din nou:

— Tovarășe, de ce vorbești atît de tare? Se-aude pînă în casă!

— A, nu face nimic, nu sînt chestiuni secrete.

— Da, dar mie nu-mi arde de discuții...

— Păi nici nu te-am invitat să iei parte...

— Tovarășe Vlăsioiu, soția dumitale e în piață și butelia de aragaz îți-au lăsat-o la mine.

— A, dar nu-i în piață.

— Ba da, uite biletul pe ușa.

— A, eu l-am lăsat, ca să n-o trezească pe ea. M-am gîndit că dumneata ești bărbat, mai rezistent, mai oțelit!

— Foarte oțelit, am suspinat eu, și m-am prăbușit peste bara de oțel a liftului.

— Ce ai, frate? s-a îngălbenit Vlăsioiu. Ce-i cu dumneata, nu te speria, sîntem alături de tine! Ce ai?

— Asta... asta am... că sînteți alături de mine!

La ora opt, pe sală nu se mai aud voci.

Încerc să adorm, să-mi readuc somnul furat. Imposibil. Îmi amintesc de sfatul unui prieten: „Autosugestia, dragul meu, e suverană în orice fel de împrejurări. N-ai poftă de mîncare? O recapeți prin autosugestie. Te doare capul? Îți trece prin autosugestie. Suferi de insomnie? Autosugestia joacă un rol important și în acest domeniu”...

I-am explicat amicului că, în bloc la mine, rolul cel mai important în materie de somn îl joacă familia Vlăsioiu. I-am vorbit limpede omului:

— Degeaba încerc să adorm prin autosugestie, fiindcă Vlăsioiu îmi iau somnul cu autosugestie cu tot.

La nevoie, însă, omul recurge la orice remediu. Așadar, iată-mă întins în pat,

relaxat, cu mușchii destinși, ochii închiși, repetînd șoptit și ritmic într-o liniște deplină:

— Mi-e somn, vreau să dorm... mi-e somn, vreau să dorm... mi-e somn, vreau să dorm...

— Și cine nu te lasă? Îmi tulbură ședința nevastă-mea.

— Mi-e somn, vreau să dorm... mi-e somn, vreau să dorm, mă autosugestionez eu cu disperare, mi-e semn...

— Săracu', vorbește din somn!

— Unde-ar da Dumnezeu și Vlăsioiu, să pot vorbi din somn, oftez eu sleit, continuînd procesul de persuasiune: mi-e somn și vreau să dorm, mi-e somn și vreau să dorm... mi-e vreau și somn să dorm... mi-e somn și...

— Dă-i încolo, soro! Aștia-s niște somnoroși! răzbește de afară vocea sonoră a tovarășei Vlăsioiu. Toată ziua dorm! Vorbește, dragă, în voie și zi mai departe. Iar voi, copii, vedeți-vă de joacă! Nu-i treaba voastră ce vorbesc oamenii mari pe sală!...

— Mămico, se alintă Victoraș, scofînd o serie de acute, demne de o primadonă, coborîm în curte!...

— Aici, nu în curte!... Slavă domnului, e sala mare și puteți juca șotron cît poftiți. Hai, luați creta și faceți pătratele...

S-a dus naibii ședința de autosugestie!... Și cu ce perspective luminoase și somnoterapeutice o începusem!...

Pașii zglobii ai copiilor, glasurile vesele ale vecinilor și nervii mei îmi călcau pe autosugestie ca o căruță cu osiile neune.

Clocotînd, am sărit din pat, am dat ușa în lături, am ieșit pe sală și am zberlat cît am putut către Vlăsioiu:

— ... mi-e somn și vreau să șotron! Înțelegeți? Mi-e somn și vreau să șotron!...

Cinci uși de pe sală s-au deschis în același timp, și cinci capete zburlițe și zece ochi speriați și somnoroși mi-au aruncat fulgere:

— Ia ascultă, tovarășe! Azi e duminică! Zi de odihnă! Dacă ești cu chef, chefuiește în casă la dumneata, nu pe sală!... Mă miră, tovarășă Vlăsioiu, cum suporti asemenea vecin...

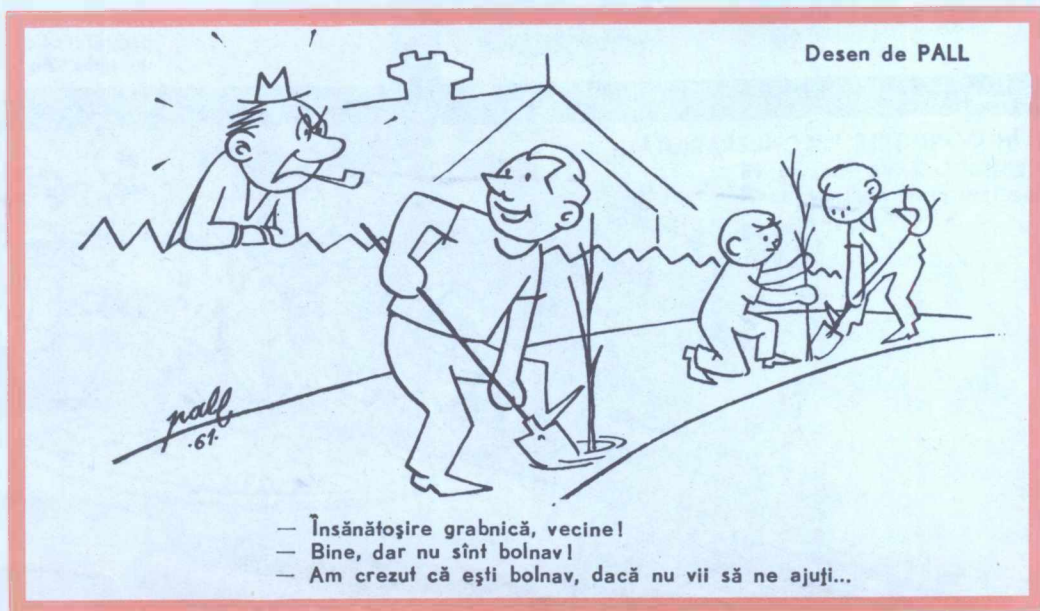
Și am căzut în prag.

Mi-am revenit abia spre seară, cînd de pe culoar am auzit:

— „Poștaaa!” Poștașul: O scrisoare pentru familia Vlăsioiu. Vă rog să i-o înmînați, că pe ușa lor e un bilet: „Sîntem în oraș, nu sunați că ne deranjați”.

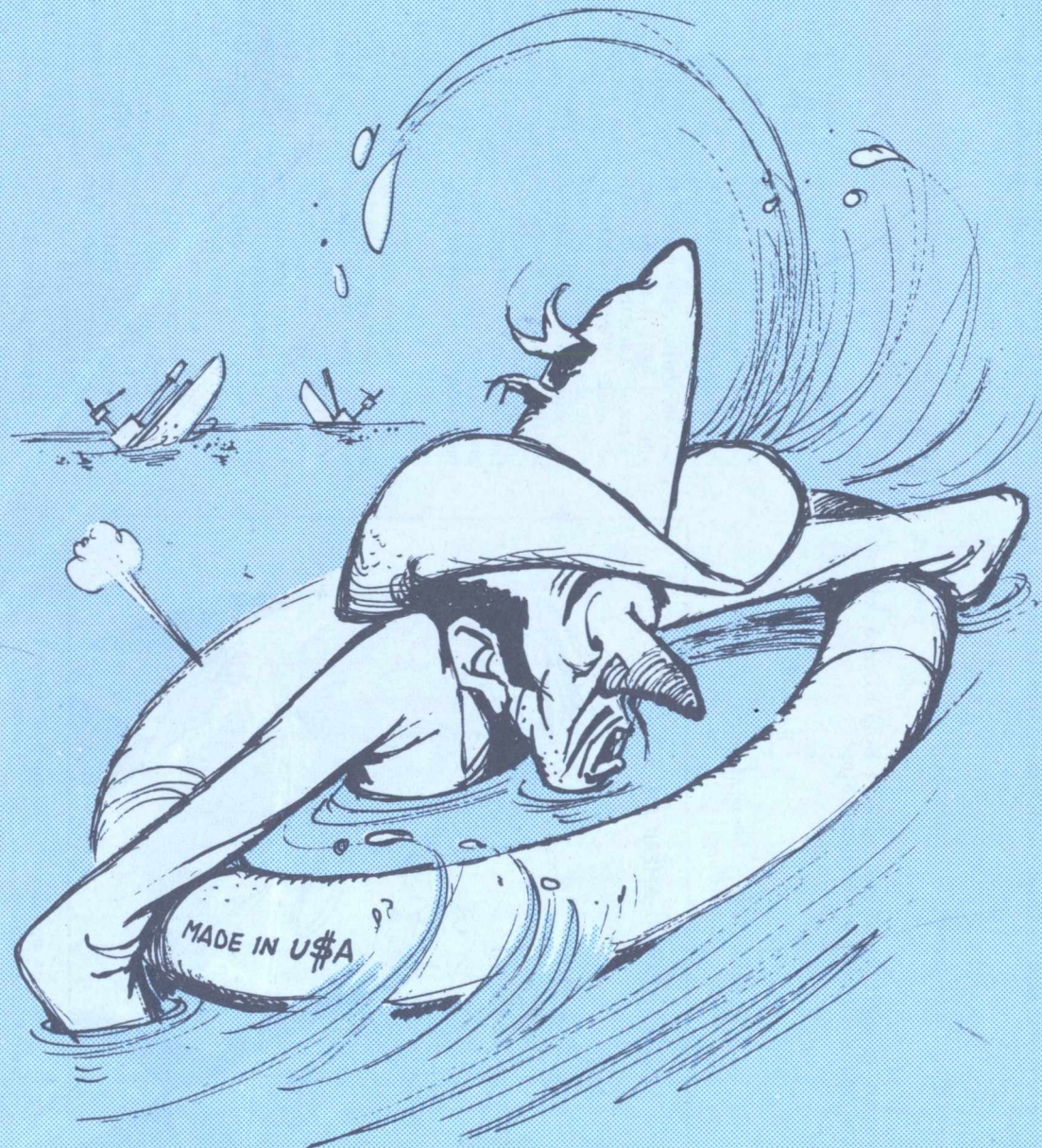
Spre miezul nopții, cînd în sfîrșit am izbutit să ațipesc, m-a trezit soneria. Era familia Vlăsioiu. Venise să se intereseze cum mă mai simt. Și în semn de simpatie, Victoraș și Cocuța mi-au dat un recital la două goarne.

I. AVIAN

— Însănătoșire grabnică, vecine!
— Bine, dar nu sînt bolnav!
— Am crezut că ești bolnav, dacă nu vii să ne ajuți...

SFÎRȘIT!

CONTRAREVOLUȚIONARUL CUBAN: — Asta să fie „udătura” promisă băieților de mister Allan Dulles?!

Desen de EUGEN TARU

Woul Robinson

MISTERIOASA DISPARIȚIE A LUI MR. THOMSON

Colecția de buzunar „Mîinile sus”

— Roman autentic, petrecut în orașul New-Orleans (S.U.A.)—

CAP. I. S.O.S.

În momentul cînd Michael Thomson junior s-a dus la școală, soarta lui mr. Thomson senior era ca și pecetluită. Nici un S.O.S. nu-l mai putea salva!

CAP. II. DE CE E GRAV SĂ MERGI LA ȘCOALĂ

E grav, pentru că la școala aceea, copiii negri au fost primiți să învețe laolaltă cu copiii albi, fapt de a cărui gravitate copiii nici nu-și dau seama.

CAP. III. MISTER LA CASA PĂRINTEASCĂ

Într-adevăr, cînd s-a întors la casa părintească, copilul a găsit aici un mister.

CAP. IV. ENIGMA MISTERULUI

Misterul nu era o enigmă. Era mister Brown, proprietarul apartamentului.

CAP. V. UNDE A PUS MR. BROWN PICIORUL?

Mr. Brown a pus piciorul în prag și le-a spus: „Încurajați integrarea negrilor în școli? Afară!”

CAP. VI. CE ERA AFARĂ?

Afară era noapte. Strada era pustie.

CAP. VII. CE I-A DAT MR. BROWN LUI THOMSON?

Mr. Brown i-a dat lucrurile afară pe fereastră. Apoi, i-a mai dat și un brînci, ca să iasă mai repede.

CAP. VIII. CE A VĂZUT MR. THOMSON

Mr. Thomson a văzut stele verzi. În clipa următoare a observat că strada nu mai era pustie. El cu familia erau în stradă. Deodată, a trecut un trecător.

CAP. IX. CE A SPUS TRECĂTORUL

Ce să spună? N-a spus nimic, nu-i prima oară cînd vede o familie aruncată în stradă.

CAP. X. MARELE NOROC AL LUI MR. THOMSON

Marele noroc al lui mr. Thomson este că-i sărac și n-are bagaje multe. Și le-a luat în spinare și și-a văzut de drum.

CAP. XI. CUM S-AR TERMINA LUCRURILE ÎNTR-UN ROMAN DE SENZAȚIE

Într-un roman de senzație, s-ar termina așa: mr. Thomson se suie într-un tren fără să aibă nici un cent la el, împușcă pe controlor (n-avea pistol, dar i l-a împrumutat puștiul pe-al lui), apoi sare pe fereastră împreună cu toată familia inclusiv bagajele și pune bazele unei agenții de detectivi, de pe urma căreia ajunge putred de bogat, iar la adînci bătrînețe se însoară cu nepoata lui mr. Brown, fostul proprietar, a cărui întreagă avere a cumpărat-o cu acest prilej pe o nimica toată.

CAP. XII. CUM S-AR TERMINA ÎNTR-UN FILM DE SENZAȚIE

Într-un film, mr. Thomson se retrace cu toată familia în Texas, unde timp de doi ani nu face altceva decît să vîneze turme de cai care se zbenguiesc de secole pe acolo, așteptînd să fie vînați, și în curînd își înjghebează o fermă de pe urma căreia trăiește fericit plînd cînd fiica lui se căsătorește cu un maharadjah poreclit „priatul diamantelor”, care nu este altul decît mr. Brown, îmbogățit în urma unui voiaj făcut „în jurul lumii”.

CAP. XIII. CUM S-AU TERMINAT LUCRURILE CU ADEVĂRAT.

Cu adevărat, lucrurile încă un s-au terminat. Deocamdată, mr. Thomson nu și-a ținut gura, a povestit ce i s-a întîmplat și l-au arestat. De atunci, nu mai știe nimeni de el.

P. LUDMILA

ILUSTRATE

(Citeva cuvinte despre cîteva imagini)

Fierul nu-i ca lemnul

Trustul regional de construcții din Tg. Mureș este cunoscut în localitate sub denumirea sprintenă de T.R.C.L. Acest trust, care a obținut frumoase succese, continuă însă să folosească pe șantierele sale, schele din material lemnos, care odată demontate nu se pot recupera în totalitate. Dacă s-ar folosi schele metalice, problema cu schelele din lemn ar fi rezolvată, și de aceea le recomandăm cu toată căldura de care dispunem. Sînt moderne, sînt practice, sînt economice și sînt de... părere că numai folosindu-le, T.R.C.L.-ul Tg. Mureș și-ar da seama de avantajele schelelor metalice. Se montează ușor, se demontează repede, se recuperează în întregime și, în plus, fiind din fier, nu se risipește nici o bucățică de lemn!...

La podul revizuit

În Simeria există un atelier de reparat material rulant, unde, pe baza unei planificări se revizuiesc periodic utilajele și mașinile existente, cele inexistente neavînd nevoie de nici un fel de reparații.

Acum cîtva timp a fost revizuit podul rulant de 5 tone din Sectorul 1 montaj. După revizuire, podul respectiv trebuia să funcționeze în cele mai bune condițiuni încă trei luni. Dar, în loc de un trimestru, podul a funcționat ceva mai puțin. Vreo două zile... Cum înainte de revizie podul funcționa perfect, iar după revizie nu mai funcționa în nici un fel, n-ar strica dacă viitoarele revizii s-ar face după revizuirea metodelor de revizie ca să nu se mai producă întreruperi. Și atunci nimeni n-o să mai aibă impresia că podul de la atelierele din Simeria rivalizează cu... „Puntea Suspinelor“ din Veneția.

Pîmblișul

În secția de tîmplărie de la Șantierul 801 de pe Îngă Fabrica de ciment „Congresul al XIX-lea“ Bicaș, șef de echipă este Cibi Iosif. E un original! La serviciu vine în jurul orei 9, de la serviciu pleacă

în jurul orei 12, după care în jurul orei 14 se înapoiază și apoi pleacă din nou, de astă dată în jurul orei 17.

Cînd iese Cibi Iosif pe poarta șantierului — în timpul programului — tuturor li se pare că pleacă omul după treburi. Singurul însă căruia nu i se pare așa ceva este dînsul în persoană și, în consecință, se duce direct acasă, fără grabă și, mai ales, fără să se gîndească că în timpul orelor de producție locul său e în atelier și nu acasă, unde îi e locul după terminarea programului și nu înainte.

Dacă totuși Cibi Iosif dorește să stea mai mult acasă în timpul orelor de serviciu, decît la serviciu în timpul orelor de lucru, s-o spună deschis, că doar nu cred să-i facă conducerea șantierului... greutăți!!

Atenție la autobuz!

Pe ruta Pucioasa-Lăculețe circulă mai multe autobuze I.R.T.A., printre care și unul purtînd vizibil nr. 51646 Pl., condus de șoferul Sanda Ion. Acest șofer are obiceiul ca înainte de a pleca în cursă să tragă o dușcă zdravănă de rachiu, după ce pleacă să tragă încă cîteva, și pe urmă se cumînțește. Nu mai bea decît tocmai la prima ocazie care de cele mai multe ori se ivește imediat. Fiind sub influența alcoolului, Sanda Ion amețește și, în strădania de a stăpîni volanul, scapă vocabularul. Cu această ocazie începe să se adreseze călătorilor în așa fel încît, după ce ajung la destinație, se simt mai mult jigniți decît obosiți. Ar trebui ca șoferul Sanda Ion să folosească mai intensiv frîna, că prea a luat-o razna cu rachiul și cu gura. Dacă n-o s-o facă, în cele din urmă o s-o ia razna și cu autobuzul. Și atunci n-o să-l mai putem ajuta noi, cei de la redacție, cu articolele noastre. O să-l ajute Codul Penal cu articolele lui.

Se poate?

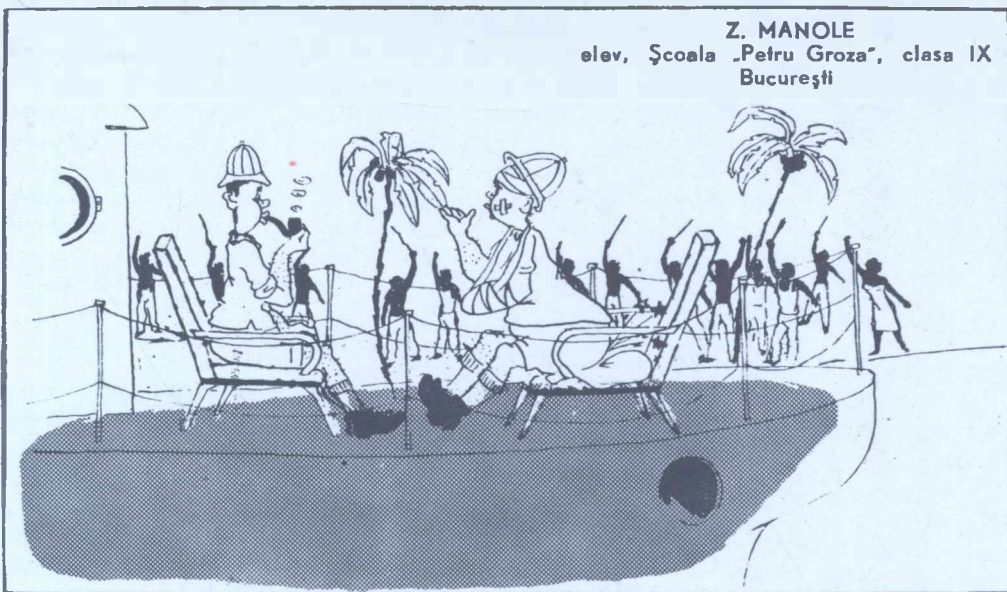
La școala medie din Podul Turcului, reg. Bacău, predă diferite cursuri profesorul Spulber Aurel și tot în această școală își face de cap.

A încasat de la un cetățean lei 1100, drept taxă de internat pentru fiicele acestuia, sumă pe care n-a depus-o imediat la casieria școlii, ci a depus-o imediat în portofel, de unde a scos-o și a înmînat-o casierului după multă vreme. A mai încasat și lei 200 de la elevi pentru a le procura carnetele AVSAP. În mod practic însă, el n-a procurat încă carnetele și, deci, pînă una alta și-a procurat suma respectivă.

Și pentru că profesorul Spulber are cu regularitate ore de predare, îi propunem să predea și cei 200 lei pe care i-a încasat pentru carnetele AVSAP, iar materialul de față să-l considere o lecție, pe care nu e necesar s-o predea. E necesar s-o rețină!

DAN MANOLESCU

Z. MANOLE
elev, Școala „Petru Groza”, clasa IX
București

— Și dacă nu era acest popor entuziast să mă conducă, precis pierdeam vaporul...

URZICUȚO,

Eu domiciliesc în comuna Pilu (raionul Criș), iar redacția ziarului „Crișana” își are sediul în Oradea. Redacția susmenționată mi-a trimis o broșură intitulată: „Îndrumător pentru corespondenții voluntari”. Această broșură mi-a parvenit — datorită poștei — nici mai mult nici mai puțin decât după două luni, deși distanța dintre comuna Pilu și Oradea e doar de 80 km, de când mă știu și de când se știe. Dacă broșura cu îndrumări în loc să fi fost aruncată în cutia postală era aruncată în drum și era mînată de adierea vîntului, probabil că ajungea mai repede la destinație.

N-aș fi crezut niciodată ca o broșură expediată din Oradea prin poștă...

să facă-o cale atît de lungă
că luni de zile ti trebui
în Pilu să ajungă ...

Toma Sanda
Comuna Pilu nr. 152
Raionul Criș

URZICO,

Aflindu-mă în gara Pucioasa și pe peron fiind cam răcoare, m-am hotărît să intru în sala de așteptare pînă la sosirea trenului. Așa am și făcut și nu-mi pare rău. Unde în altă parte aș mai putea întîlni o sală de așteptare avînd mobilierul într-un stadiu atît de avansat de degradare, precum și o podea atît de integral acoperită cu gunoi?! Bineînțeles că, din motivele arătate, în sală nu se poate sta decât cel mult cîteva clipe și alea într-adevăr de neuitat.

Și pentru că în această încăpere cum intri ești nevoit să ieși, pe drept cuvînt se poate spune că, în loc de sală de așteptare, e mai mult... sală de plecare!

Vlad Petre
București

DRAGĂ URZICU,

Într-o bună zi, O.C.L.-ul Pro-duse Industriale Iași a primit o serie de pikup-uri de la I.C.R.M. Iași, care le primise de la I.C.R.M. Bacău, care la rîndul său le-a primit nici eu nu mai știu de unde. Odată intrate în magazine, pikup-urile au stat în aceste unități foarte puțin timp, întrucît clienții s-au găsit de îndată. Numai că acești clienți, în loc să plătească prețul stabilit pentru un asemenea aparat, au plătit un preț în care era inclusă și o doză în plus, doză care de fapt era în minus. Cînd O.C.L.-ul Iași și-a dat seama că cumpărătorii au achitat în plus ceea ce era în minus, a constatat că lipsa respectivelor doze în minus provenea de la I.C.R.M. Bacău, unde continuau să se găsească în plus.

Ar fi indicat ca I.C.R.M.-ul Bacău, cînd mai are de a face cu pikup-uri, să fie mai atent. Ca să evite... muzical!

Chelaru Alexandru
Iași, str. Pușchin 6

URZICO,

Recent în orașul Hunedoara, Grupul 4 construcții I.C.S.H. a dat în folosință un bloc executat din materiale economisite. Asta e lăudabil. Păcat însă că constructorul a uitat să monteze broaște la uși și geamuri la ferestre din care cauză orice schimbare de temperatură îți poate pătrunde în apartament fără nici un efort.

E de dorit ca situația descrisă să fie cît mai grabnic remediată, deoarece într-un bloc fără incuitori la uși și fără geamuri la ferestre nu se poate locui bine. În schimb se poate răci rău.

Măghenișan Cornel
Bloc 102 — Hunedoara

Singurătate

Te am în gînd înalt și subțire
Și-aud cum mi-ai spus „tu”
cu glas serafic
Cînd mi-ai fixat înția înțelnire
Duminică, la Clubul Poligrafic.

Parcă te văd în sala de lectură
Cum răsfoiești, cu genele plecate,
Albume fastuoase de pictură
Și alte publicații ilustrate.

Visez c-ai să m-aștepti marțabătoare
Pîndind neliniștită pașii mei
Și mă gîndesc că-n sala ceea mare
Vom fi probabil singuri, singurei.

Iar dacă totuși, poate, vreun copil
C-o fire excesiv de studiosă
Ne va jena, ne-om strecura tiptil
În sala pentru tenisul de masă.

Ba am putea să mergem deocamdată
(Lăsîndu-ne indiferenți decorul)
În camera ceea mai izolată,
Acolo unde-i pus televizorul.

Dar cine oare și-ar fi-nchipuit,
Acum cînd răbufnește primăvara,
Că sărbătoarea clubul e ticsit
De dimineață pîn' la zece seara?

M-am înșelat, iubito, din păcate,
Deci hai să mergem

cît nu-i prea tîrziu
Căci dacă-i vorba de singurătate
Mai bine să-ncercăm, în Cîsmigiu.

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA SCINTEII
„I. V. STALIN” — BUCUREȘTI

